

Aleyna Ilgaz Yazdı

BİR YAZ AKŞAMI (hikaye)

Eskitilmiş bir yaz akşamının koynundayım. Güneş batarken yüzünü dönmüş ayçiçek tarlasını izliyorum. Güneşin batışının vermiş olduğu hazzın belli bir tanımını yok ben de. Ahenkle dans ederek birbirine karışan sarının, turuncunun ve kızıllığın büyüüne kapılıp yok oluyorum. Sanki ben sadece o andan ibaretim. Şu az ilerdeki ayçiçeklerinin sarısı ne çok anımsatıyor bana Van Gogh sarısını. Dünyadaki tek insan olarak kalmışçasına hissettiğim yalnızlığımla yürüyorum. Kum saati dolmak üzere. Güneş tamamen kaybolup yerini karanlığa teslim etmekte. Hafif hafif esen ılık yaz rüzgârı bütün ortama zıt düşmüş mor eteklerimi uçuşturmakta. Son kez bakıyorum bu manzaraya. Aklıma kazımam gereken bir an olduğunu düşünüp gözlerimi kapatıp açıyorum. Gözümü açıp kapamamla bir fotoğraf karesi gibi sığdırıyorum aklıma şu anı ve manzarayı.

Az önceki boynu bükük ayçiçek tarlasını arkamda bırakarak uzun taşrada yanlıış bir adresin peşinden gidiyorum. İçimden en çok hüzünlü şarkılar söylüyorum ve en çok bu mevsimi seviyorum. Derin derin soluklar alıyorum huzuru hissetmek adına. Ne garip hüzünlü şarkılar söylerken huzuru hissetmek. İçten içe kendimi sorguluyorum. Kendimi ters köşe edecek bütün soruları soruyorum ama sebepsiz hiçbirini cevaplamıyorum.

Sert kayalıkların olduğu dağa doğru yöneliyorum. Bana hitap etmiyor, içimi karartıyor üzerindeki cansızlık. Kimsesiz bir coğrafyayı andırıyor ve ben o kimsesizliğe baktıkça bir memur kenti griliği taşıyorum üzerimde. Dizlerimin bağı çözülüyor, öylece çömeliyorum herhangi bir yere. Çok arkamda bırakmışım ayçiçeklerini, geçmişimi bıraktığım gibi.

Şu sıradan yaz akşamı neden çocukluğuma doğru savuruyor beni. Gelecek için bir şeyler yapmam, hayal kurmam gerektiğini düşünürken çocukken daha çok hayal kurduğumu fark ediyorum. Ne çok tuhafliklar saklıyor içinde bugün. Öğlen sıcağında kavrulmuş, hasat zamanını bekleyen buğdaylara gökten bir haber var. Şimşekler çakmaya başlıyor ve bekledikleri can suyu bardaktan boşanırcasına yağıyor üzerlerine. Kalkmam gerektiğini düşünüyorum. Zor olsa da doğruluyorum olduğum yerden ve ince patika yola doğru yöneliyorum. Yağmur hızlandıkça adımlarım da hızlanıyor. Ayaklarıma takılıp kalan taş parçalarına aldirmeden yürüyorum. Yağmur toprağın kokusunu ciğerime dolduruyor. Bir an durup iki elimi gökyüzüne doğru uzatıyorum. Gülümsüyorum çünkü yağmuru hissediyorum tüm benliğimle. Koşmaya başlıyorum. Şimdi içimde bir yerlere yokuş aşağı koşmanın sevinci yerleşiyor. Eskitilmiş bir yaz akşamında eski bir patika yolda öylece gözden kayboluyorum.